

Но въ срѣда, петѣкъ и понедѣльникъ старецътъ постилъ отъ сутринята до вечерята.

Тѣй прѣкаралъ той много години и водилъ праведенъ животъ.

И ето единъ недѣленъ день се явилъ на пустинника единъ ангелъ и му казалъ: — „Ти водишь праведенъ животъ. Сега дойде врѣмето да свършишь тоя земенъ животъ. Утрѣ вечеръ ти ще умрешъ.

Щомъ казалъ тия думи, ангелътъ изведнѣжъ се изгубилъ.

Пустинникътъ се зарадвалъ. Цѣлата нощъ мислилъ той.

Но въ неговата радостъ се месѣла и скръбта.

„Послѣдня нощъ на земята“ мислѣлъ той. Вече азъ нѣма да видя тия гори, освѣтени отъ луната и това звѣздно небе... „Утрѣ всичко това не ще го видя.“

Той съ скръбъ посрѣщналъ за послѣденъ пѣтъ възходящото слънце. И когато дошли при него животнитѣ и прилетѣли птицитѣ, за послѣденъ пѣтъ той говорилъ съ тѣхъ и пилъ млѣко отъ бързоногитѣ кози.

Вечерята се явилъ ангелътъ и казалъ:

— „Азъ обѣщахъ да те взема. Но до вчера ти бѣше безгрѣшенъ; ала сега сгрѣши — пи въ понедѣльникъ млѣко отъ козитѣ. За този твой грѣхъ ти ще останешъ още една недѣля на земята, за да го изпратишь.“ И ангелътъ изчезналъ.

Цѣла недѣля пустинникътъ ходилъ изъ гората, искалъ да се нагледа, на радва на божия свѣтъ и мѣчно му било да го напустне.